

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania Z. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
o ustalenie kapitału początkowego oraz wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lutego 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt III AUa 1556/21,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Z.Ł. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
[...] Oddziału w Warszawie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści)
złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. -
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Z. Ł. wniósł odwołanie od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie: z dnia 17 września 2020 r. znak [...] (o odmowie ustalenia kapitału początkowego) oraz z dnia 17 września 2020 r. znak [...] (o przyznaniu emerytury). Odwołujący się stwierdził, że od 1 maja 1982 r. do 30 czerwca 2020 r., przez 38 lat był zatrudniony w „P.” S.A. w W. na podstawie umowy o pracę i przez ten okres odprowadzane były za niego składki na fundusz emerytalny. Jednocześnie pełnił służbę w charakterze funkcjonariusza pożarnictwa

na podstawie dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz.U. Nr 50, poz. 321 z późn. zm.) w Zakładowej Zawodowej Straży Pożarnej przy „P.” S.A. w W. jako mianowany funkcjonariusz pożarnictwa. Z dniem 30 czerwca 1992 r. na podstawie art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. Nr 88, poz. 400 z późn. zm.) oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 1991 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu rozwiązywania jednostek ochrony przeciwpożarowych oraz znoszenia stanowisk funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz.U. Nr 78, poz. 395) od dnia 1 lipca 1992 r. przestał pełnić służbę i wykonywał dalej pracę jedynie na podstawie umowy o pracę. Zwolnienie go ze służby nastąpiło decyzją nr [...] Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 14 lipca 1998 r., którą następnie uchylono i wydano decyzję nr [...] w sprawie zwolnienia ze służby z dniem 30 czerwca 1999 r. ubezpieczony podkreślił, że Dyrektor ZER MSWiA uwzględnił przy ustaleniu prawa do emerytury jedynie staż służby w okresie przed 1 stycznia 1999 r., a nie okresy składkowe i nieskładkowe, które stanowią podstawę do obliczenia kapitału początkowego. W celu wyboru świadczenia korzystniejszego zwrócił się o świadczenie emerytalne od 1 lipca 2020 r. z uwzględnieniem kapitału początkowego ustalonego od 1 sierpnia 1979 r. do 31 grudnia 1998 r. oraz odprowadzanych składek na ubezpieczenie emerytalne od 1 stycznia 1999 r. do 30 czerwca 2020 r. Pismem procesowym z 21 maja 2021 r. ubezpieczony doprecyzował, że wnosi o odwieszenie i wypłatę od dnia 1 lipca 2020 r. emerytury przyznanej mu decyzją ZUS z dnia 17 września 2020 r. znak: [...] obok emerytury wypłacanej z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA. Oświadczył, że cofa odwołanie od decyzji z dnia 17 września 2020 r. znak: [...], odmawiającej ustalenia kapitału początkowego.

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie z odwołania Z. Ł. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z dnia 17 września 2020 r., znak: [...], zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z dnia 17 września 2020 r., znak: [...] w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie do wypłaty

emerytury Z.Ł., począwszy od 1 lipca 2020 r. Zdaniem Sądu I instancji bezspornym jest, że odwołujący się Z. Ł. ma przyznane prawo do emerytury na podstawie ustawy zaopatrzeniowej od dnia 1 lipca 2000 r., a jednocześnie - z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę policyjną - nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury policyjnej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy emerytalnej, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnymi w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego, tzw. służb mundurowych, wymienionych w art. 95 ust. 2 ustawy, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Sąd Okręgowy stwierdził, że co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego, lecz jednocześnie wskazał, że w orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. Sąd Okręgowy przywołał stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej.

Na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 sierpnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 22 września 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 w ten sposób, że oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny stwierdził, że przyjmuje stan faktyczny sprawy ustalony przez Sąd Okręgowy za własny, gdyż znajduje potwierdzenie w dowodach z dokumentów akt emerytalnych ZER MSWiA i akt emerytalnych ZUS, przy czym z

pewnym uzupełnieniem (doprecyzowaniem) wynikającym z ww. dowodów. Biorąc pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny stwierdził, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji nie odpowiada prawu, gdyż został wydany w warunkach naruszenia art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i art. 2 ust. 2 tej ustawy oraz art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Do przedmiotowego naruszenia ww. przepisów doszło wskutek wadliwej wykładni przepisów prawa, dokonanej przez Sąd Okręgowy, a prowadzącej do przyjęcia, że ubezpieczony w sytuacji zbiegu dwóch świadczeń emerytalnych, z dwóch odrębnych systemów zaopatrzenia, ma prawo - w świetle wspomnianych przepisów - do wypłaty dwóch świadczeń, tj. zarówno emerytury z policyjnego systemu zaopatrzenia, jak i emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń, w sytuacji, gdy do wyliczenia wysokości emerytury policyjnej nie można mu uwzględnić całego okresu stażu „cywilnego”, z uwagi na ograniczenie wysokości policyjnej emerytury do 75% podstawy wymiaru. Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy, rozstrzygając niniejszą sprawę, powołał się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., w sprawie sygn. I UK 426/17 - odbiegający w pewnym zakresie od wcześniejszej judykatury Sądu Najwyższego.

W skardze kasacyjnej z 14 grudnia 2022 roku pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył wyżej wskazany wyrok w całości, zarzucając naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 95 ust. 2 - ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych — poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że ubezpieczony w sytuacji zbiegu dwóch świadczeń emerytalnych z dwóch odrębnych systemów zaopatrzenia nie ma prawa do wypłaty (równolegle) dwóch świadczeń w sytuacji, gdy do wyliczenia emerytury policyjnej nie można mu uwzględnić okresu stażu cywilnego ze względu na ograniczenie wysokości emerytury do 75 % podstawy wymiaru w związku z art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w odniesieniu do ubezpieczonego, u którego występuje brak możliwości obliczenia emerytury policyjnej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego;

- art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin - poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy ubezpieczony, u którego występuje brak możliwości obliczenia emerytury policyjnej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego, jako uprawniony do świadczeń z obu systemów zaopatrzenia jest obowiązany do wyboru jednego z nich, a jeżeli wyboru nie dokona to zostanie mu wypłacone świadczenie o wyższej wysokości.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, a nadto, na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z ustawowymi przesłankami wynikającymi z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. tj. z powołaniem się na okoliczność, że zaistniała potrzeba wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jej zdaniem wykładni wymagają przepisy art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, 95 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz 7 ustawy zaopatrzeniowej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od odwołującego się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w

warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten

musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis; postanowienia Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis i 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis oraz z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienie Sadu Najwyższego z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis i 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1-458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik ubezpieczonego nie wskazał żadnego istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – tym bardziej, że przywołane w skardze kasacyjnej przepisy doczekały się wykładni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dokonana została wykładnia art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, przesądzając o prawie do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego w sytuacji pobierania emerytury wojskowej. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (LEX nr 3274620) Sąd Najwyższy przyjął, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru, obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). Sąd Najwyższy w powiększonym składzie stanął na stanowisku, że budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy (zaopatrzeniowej) ...” użyty w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz po dniu 31 grudnia 2012 r. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 16 maja 2023 r., II USKP 77/22, Legalis nr 2948556; z 12 kwietnia 2023 r., II USKP 28/22, Legalis nr 2964072; z 14 lutego 2023 r., II USKP 193/21, Legalis nr 2922319).

W systemie powszechnym powyższa zasada ma swoje odzwierciedlenie nie tylko w art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego, czy jak też w art. 95 ust. 2 tej ustawy, zgodnie z którym przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu

emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, to jest żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej. Analogiczne unormowania zawierają także art. 7 ustawy zaopatrzeniowej, art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, art. 100 § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych czy art. 127 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze. Wymienione przepisy potwierdzają zatem zasadę nieprowadzenia do kumulacji świadczeń przysługujących na wypadek spełnienia się ryzyka „starości” w ramach różnych systemów, zarówno ubezpieczenia społecznego, jak i zaopatrzenia. A więc w sytuacji, kiedy ubezpieczony jest np. funkcjonariuszem Państwowej Straży Pożarnej, przyjętym do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. i uprawnionym do emerytury mundurowej, to jako funkcjonariusz PSP nie był w ogóle objęty „nowymi” regulacjami określającymi zasady nabycia prawa do emerytury mundurowej o zasady obliczania tego świadczenia. To powoduje zaś, że nie może skorzystać z wyjątku opisanego w art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i mieć prawo do pobierania dwóch świadczeń, to jest emerytury mundurowej i emerytury powszechnej, nawet uwzględniając niemożność skorzystania przez niego z uwzględnienia w ramach wysługi emerytalnej stażu „cywilnego” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2023 r., I USKP 2/23, Legalis nr 2949774; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2023 r., II USK 329/22, Legalis nr 2953127). Powyżej cytowana argumentacja Sądu Najwyższego będzie więc miała zastosowanie także w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ał]